

Stížnost brojí dále proti výroku žal. úřadu, že námitky odvolání, týkající se zanedbání komunikační a bezpečnostní policie, nesměřují proti rozpočtu, a vytýká, že poplatník může žádati, aby obec tyto úkoly plnila dříve než subvencuje divadlo, koncerty, platí svým dělníkům vyšší mzdy atd. Neprávem.

Předmětem rozpočtového řízení jest úprava rozpočtu. V odvolání k žal. úřadu uvedl st-l, že obec se nestará o stavbu silnic a o policii. Nebrojl tím proti určitým položkám v rozpočtu uvedeným, ani nežádal za zařazení jiných položek. Právem proto žal. úřad vyslovil, že se ony námitky vůbec netýkají rozpočtového řízení.

Rovněž bezdůvodnou je další námitka stížnosti, týkající se věcných nákladů. Žal. úřad prohlásil, že se odvolání st-lovo v tomto ohledu omezuje na všeobecné nekonkretisované tvrzení. Oproti tomu uplatňuje stížnost, že stačilo, když st-l v odvolání uplatňoval, že od roku 1930 ceny značně klesly, takže úřad, kterému výsledky roku 1930 byly známy, měl u všech nákladů vyšetřiti nižší potřebu v r. 1932, aniž st-l byl povinen uvést jednotlivé položky rozpočtové, u nichž lze s poklesem věcné potřeby počítati.

Obecní rozpočet obsahoval různé položky na věcné výdaje. Chtěl-li st-l, aby odvolací úřad zkoumal správné preliminování věcných výdajů vzhledem k sníženým cenám, měl ony položky, jichž přezkoumání odvolacím úřadem se chtěl domáhati, uvést a udati, jaké částky by podle jeho názoru dostačovaly k uhrazení dotyčné věcné potřeby a z kterých okolností to dovozuje. Všeobecné tvrzení, že ceny věcných potřeb od roku 1930 poklesly, nedostačovalo ještě k tomu, aby úřad byl povinen určité rozpočtové položky podrobiti svému přezkoumání po stránce správnosti preliminovaných částek.

Č. 12.360.

Policejní věci: Trestní řízení upravené policejním trestním řádem č. 65.000/1909 (R. T. č. 136/1909) jest ovládáno zásadou oficiálnosti.

(Nález z 3. dubna 1936 č. 11.354/36.)

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Užhorodě proti rozh. zem. úřadu v Užhorodě z 23. června 1933 o přestupku zákona č. 221/1924 Sb.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Stěžující si pojišťovna žádala okr. úřad v Užhorodě za potrestání Oskara H. v Malých Gejovcích pro přestupek § 260 lit. a) zákona č. 221/1924 Sb., ježto zaměstnané dělníky k nemocenskému, invalidnímu a starobnímu pojištění nepřihlásil.

Rozsudkem okr. úřadu v Užhorodě z 26. listopadu 1932 byl Oskar H. ve smyslu § 155 č. 2 policejního trestního řádu od obžaloby osvo-bozen. V důvodech se uvádí, že na vyzvání okr. úřadu předložila okr. nem. pojišťovna seznam 18 dělníků, kteří na vinici obviněného prý pracovali po dobu od jednoho až do pěti dnů, neuvedla však v tomto seznamu data, na základě kterých bylo by lze zjistiti, zda v daném pří-

padě jde o dělníky, kteří podléhají nem. pojištění. Tuto posléze uvedenou okolnost okr. nem. pojišťovna neprokázala a jelikož podstatou přestupkového řízení v daném případě může býti výlučně onen skutek, že obviněný zaměstnával dělníky k nemocenskému pojištění povinné, avšak ježto právě tento skutek nebyl nepochybně prokázán, bylo v důsledku toho třeba obviněného od obžaloby a jejích následků osvoboditi.

Výrok tento byl nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti uvážil nss toto: — — —

Pojišťovna uplatňovala již v odvolání, že důkazní břemeno o existenci skutkové podstaty přestupku § 260 lit. a) nestíhá ji, nýbrž že úřad sám jest ex officio povinen skutkovou podstatu zjišťovati. Žal. úřad ovšem na tuto výtku výslovně nereagoval, avšak potvrdiv prvostupňový rozsudek z jeho důvodů, kde byl zřejmě vysloven právní názor, že důkazní břemeno stíhá pojišťovnu, neuznal námitku odvolání za opodstatněnou a ztotožnil se s názorem první stolice. Nss proto nemohl shledati, že by se žal. úřad s touto námitkou vůbec — a to ani implicate — nebyl nevypořádal, avšak ve věci samé, totiž v otázce, koho zatěžuje v trestním řízení o přestupku § 260 lit. a) zákona o soc. pojištění průvodní břemeno, nemohl stanovisko žal. úřadu uznati správným.

Žal. úřad buduje svůj názor zřejmě na předpisu § 155 č. 2 pol. tr. ř., který v rozsudku první stolice je výslovně citován a jenž praví, že osvobozující rozsudek jest vydati, nebylo-li spáchání činu sloužícího obžalobě za základ dokázáno, nebo nebyla-li dokázána okolnost, že obviněný tento čin spáchal. Avšak předpis tento nejedná vůbec o tom, kdo má důkazy nutné k dokázání přestupku provést, nýbrž stanoví toliko, že osvobozující rozsudek jest vynésti, nebyl-li trestný čin objektivně prokázán.

Na otázku dnes spornou dává zcela jednoznačnou odpověď § 57 odst. 2, který nařizuje, že policejní trestní soud je povinen, během řízení všechny k objasnění skutkového stavu sloužící okolnosti z moci úřední zjistiti. Tím jest jasně vysloveno, že je věcí úřadu, aby sám zjišťoval skutkovou podstatu přestupku, a to tím více tam, kde jde o přestupek z moci úřední stíhatelný, jak jest u přestupku § 260 lit. a) zákona o sociálním pojištění (srov. nález Boh. A 8842/30).

Měl-li proto žal. úřad za to, že pojišťovna má povinnost, aby prokázala, že skutková podstata onoho přestupku je dána, a že může vynésti osvobozující rozsudek, resp. jej potvrditi již proto, že se pojišťovně tento důkaz nezdařil, byl veden mylným právním názorem a slušelo proto naříkané rozhodnutí zrušiti podle § 7 zákona o ss.

Č. 12.361.

Pojišťovací právo: * I když nemocenská pojišťovna přihlášku podle zákona č. 221/1924 Sb. přijala a pojistné předepsala, může přijetí přihlášky odvolati a vysloviti nedostatek pojistné povinnosti, zjistila-li dodatečně, že předpoklady pojistné povinnosti dány nejsou.

(Nález z 3. dubna 1936 č. 12.097/36.)